

[Aksel Larsen.]

at der i Tilfælde af, at en saadan Aftale bliver truffet“

— altsaa vedrørende Levering af Smør til Sovjetunionen —

„i Kalenderaaret 1947 ikke leveres Sovjetunionen mere end 15 000 t Smør af en saadan ekstra Produktion, som muliggøres gennem Levering af Foderstoffer fra Sovjetunionens Regering.“

Selv om vi fra Sovjetunionen kunde faa leveret Foderstoffer til Fremstilling af mere end 15 000 t Smør ekstra, maa vi, saa vidt jeg kan læse Overenskomsten, ikke benytte os af denne Chance. England har lagt Loft over Leveringerne. Det forekommer mig ikke at være helt fordelagtigt, jeg er betænkelig ved denne Bestemmelse.

Men i øvrigt, det er jo altsaa saaledes, at Regeringen har afsluttet disse Handelsoverenskomster — og her vil jeg gerne indskyde den Bemærkning, at jeg ved heller ikke, om man ikke muligvis kunde have faaet en noget bedre Ruslands-overenskomst —, men den har nu engang afsluttet disse Overenskomster, og paa dette Grundlag skal det afgøres, hvad Landbruget skal have for sine Produkter.

Her kommer man og siger, at Englandspriserne er for lave, ja, man siger endogsaa, at Ruslandspriserne er for lave. Jeg bekender, at jeg ikke helt kan forstaa det. Dengang Ruslandsoverenskomsten i Hovedtrækkene blev bekendtgjort, for saa vidt dens Indhold overhovedet kom frem gennem Aviserne, kunde vi i samme Aviser læse, at Landbrugsorganisationerne var veltilfredse, da de opnaaede Priser dækkede Produktionsprisen. Nu faar vi imidlertid at vide, at heller ikke disse Priser dækker Produktionsprisen, men at der maa gives Tilskud, for at Produktionen kan lønne sig.

Hvad Englandspriserne angaar, ligger de betydeligt lavere, og derfor gives et Kæmpetilskud til Landbrugsproduktionen. Og saa er det, jeg siger: hvis dette er Tilfældet, hvis Englandspriserne ligger saa lavt under Produktionsprisen for Smør, Flæsk og Æg, hvorfor har man saa villet levere England op til 90 pCt. af vor Eksport af disse Varer? Den højtærede Landbrugsminister siger, at dette System med Statshandel medfører, at man ofte maa sælge sine Varer med Tab i de Lande, hvorfra vi kan faa Varer. Det er ganske rigtigt, man kan komme i den Situation. Paa den anden Side maa vi vel saa have Lov til at spørge, om vi kan faa Varer fra England og vel at mærke de Varer, vi har Brug for. Det er jo saaledes, at vi fra England faar Betaling i

Sterling for vor Eksport dertil, og for disse Sterling kan vi kun købe Varer i Sterlinglandene. Men hvis vi nu sælger til Tredielandene og faar Betaling i Dollar eller anden lignende Valuta, kan vi købe Varer i Dollaromraaderne, som ofte er billigere end tilsvarende Varer fra Sterlingomraaderne. Dertil kommer, at man fra Dollaromraaderne formentlig kan faa leveret Varer, som England ikke er i Stand til eller endnu ikke er i Stand til at levere. Derfor er jeg ikke helt sikker paa, at det er ubetinget fordelagtigt, men jeg haaber, at Regeringen fuldt ud har overvejet dette, saaledes at den har truffet den rigtige Afgørelse.

Jeg er fuldkommen klar over, at vi maa betragte England som det danske Landbrugs Hovedkunde ikke alene nu, men ogsaa i Tiden fremover. Paa den anden Side tror jeg, det er farligt at gøre Landbrugseksporten for enstrenget, og jeg tror ikke, man skal stole for sikkert paa, at Danmark blot inden for en overskuelig Række af Aar kan regne med fortsat at have en saadan Leverage af dyriske Landbrugsprodukter til England. Enhver ved, hvorledes den dyriske Landbrugsproduktion er blevet udviklet og blevet videre udviklet i de oversøiske Lande. Der bliver ogsaa Spørgsmaal om, hvordan det kommer til at gaa med Englands Økonomi og Betalingssevne o. s. v., saa jeg tror ikke, at man paa lang Sigt ensidigt skal orientere sig i den Retning. Man skal se sig om for at sikre sig, om jeg saa maa sige, bredest muligt Afsætningsmarked, sørge for at have Reserver i den Retning og samtidig tænke over, hvorvidt det er farligt eller ufarligt stadig at lægge Hovedvægten paa Fremstilling og Eksport af dyriske Landbrugsprodukter.

Hvis man, som det foreslaas gennem de tre Lovforslag, Landbrugsministeren her har fremsat, stabiliserer, ja, endogsaa opmuntrer Landbrugets Produktion af Smør, Flæsk og Æg, hvis man gennem disse Tilskud eller paa anden Maade saa at sige bygger et Drivhus over denne Produktion, kan man risikere ikke alene at hemme Landbrugets tekniske og andre driftsmæssige Fremskridt, men ogsaa at hemme eller hindre Arbejderne med en muligvis fornøden Omlægning af selve Landbrugets Driftsformer og Produktion. Jeg staar ikke her for at sige, at en saadan Omlægning bør ske i den og den Retning, men jeg mener, at enhver kan se, at en saadan Omlægning kan blive nødvendig, at man i alt Fald ikke kan indrette sig paa, at vi til evige Tider kan arbejde, som vi arbejdede for Ottawa, og saa skal man være meget for-